

A békemozgalom kérdéseiről tárgyalt a népfront Csongrád megyei elnöksége

Szakasits Árpád is részt vett a tanácskozáson

A Hazafias Népfront Csongrád megyei bizottságának elnöksége tegnap, szombaton délelőtt ülést tartott Szegeden, a népfront Vörösmarty utcai székházában. Az ülést részt vevő és felszólalt **Szakasits Árpád**, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, az Országos Békatanács elnöke. Az Országos Békatanács képviselője ott volt **Zavaggi Lajos** és **Sándor István** is.

Az elnökségi ülésen behatóan tárgyalták a megye népfront bizottságainak békemozgalmi tevékenységét, továbbá, hogy a népfrontbizottságok miként segítik a lakosság tájékoztatását az időszerű nemzetközi kérdésekről. Megállapították, hogy a megyében a népfrontbizottságok és aktivisták eddig is jelentős szerepet vállaltak az emberek tájékoztatásában, segítettek ébren tartani felelősségüket a békeért. Szükséges azonban tovább javítani a tájékoztatás és

felvilágosítás tartalmát. Szóljon mindenütt és mindig az értelemhez s az érzelmehez egyaránt a békeagitáció, mélyítse az emberekben, hogy hazánkban miként lehet és kell erősíteni a béke világharcját.

Az MSZMP VIII. kongresszusa — hangsúlyozta **Szakasits Árpád**, s mutatott rá az elnökségi ülés — az ország és népe további boldogulásáért megvalósítható, reális célokat tűzött ki. **A pártkongresszus egész munkáját áthatotta a béke gondolata, s ez természetes is, mert a szocializmus lényegéből fakad. Békeharcos és hazafias tett a pártkongresszus közboldogulást szolgáló határozatainak megvalósításáért dolgozni, bármilyen posztion is. Az elnökségi ülés rámutatott a többi között arra is, hogy különösen a tanyavidékeken szükséges széleskörűen az emberek sokirányú tájékoztatását.**

Husznos dolog a felismerés

Nem szükségszerű az apály a ruhagyár termelésében sem

Tapasztalatból tudjuk, hogy az emberre gyorsan ráragad a bélyeg, sokkal gyorsabban, mint ahogy azután szabadulni tud tőle. A közelmúlt hónapok tanulsága szerint könnyen kerülhet bélyeg a gyár homlokára is. Például az újság révén, ha közhírré teszi, hogy baj van a termeléssel. Így járt idén a Szegedi Ruhagyár is. Az év elején, amikor egyszer ott jártam, nyomott hangulat, hibák, bajok és nagy-nagy elmaradás fogadott. Akkor riportban adtam tudtul, hogy sötét felhők tornyosulnak a ruhagyár egén, és aligha derül ki az év végéig.

Voltak, akik akkor azt mondták: évek óta ismétlődő jelenség az apály más üzemek termelésében is. Ez alól úgy látszik nem kivétel a ruhagyár sem. Mások lelki szemekkel már bélyeget láttak a gyár homlokzatán, ahol évek során hosszú ideig büszkélkedett az élűzem jelvény.

Kerül háztáji hiba is

Nem ismeretlen üzemünkben a kritikus időszak évek, negyedévek, hónapok, sokszor még dekadók fordulónak sem. A sok évi tapasztalat azt tanúsítja: legnagyobb a termelési csúcs decemberben, s legmélyebb januárban. A hullámszerű többszöri számítások a vállalatok vezetői s ezeket meg is indokolják. A ruhagyáriak sem szűszavúak, ha az okok magyarázására kerül sor. Mitagadás, nagyon sokban igazuk van. Az idén több külső tényező, előre nem látható nehézség gátolta a munkát. Sokszor nyersanyag- és kellékhány, máskor a szűk gépi kapacitás. De azért kerül háztáji hiba is.

Az év eleji nyomott hangulatot már régen túlvannak. A hibák is kevesebbek és kisebbek. A termelési hűrjét jól feszítették. Mondhatni szépen peng. Októberben, novemberben több mint 9 millió forintot törlesztettek az adósságból. A munka mai lendülete, a vezetők szerint, az üzemi nemes vetélkedés eredménye, amelyet állandósítani lehet.

Nagy dolog, hogy idáig eljutottak

A kongresszusi verseny eredményeként a nagy lemaradásból már eléggé felvergődtek. December elején az esedékes terv teljesítésében 98,5 százalékra álltak. De azért nem valószínű, hogy átugorják a mércét, és teljesítik a tervet. Vannak, akik még reménykednek, mások azt mondják, az is nagy dolog, hogy idáig eljutottak. A nagy év végi munkában nemcsak a tervteljesítés a ma feladata, hanem az előrejelzés, a jövő év jó előkészítése. Ebben a nagy munkatempóban igyekeznek valóra váltani a kongresszus utmutatását, tökéletesíteni a vállalatvezetést, a pártszervezetek, a tömegszervezetek munkáját.

— Utmutató volt számunk-

ra a kongresszus munkatípusa — mondja **Kelsch László**, az üzemi pártbizottság termelési felelőse. — A kongresszus figyelmével az elvégzendő feladatok felé fordult, ezt kell tennünk nekünk is. Ezért az üzemi párt-vezetőbizottság a múlt héten megtárgyalta a karbantartó részleg munkáját. A jövő héten a kereskedelmi osztály tevékenységét vizsgálja meg. E két vállalati szerv munkája igen lényeges lesz abban a térvésben, hogy a jövő év elején ne essen vissza a termelés.

Nyílt és őszinte hangon

— E végrehajtó bizottsági ülések — magyarázza **Hegyi Kálmán** alapszervezeti párttitkár — alkalmasak arra, hogy megvalósítsuk azt a nyílt és őszinte, a problémákat kendőzeten felváltó hangot, amely a kongresszus öt napját jellemezte. Itt megvizsgáljuk a problémákat és világosan megmondjuk, hol a hiba, mi a tennivaló. Így volt ez a TMK munkájával is, és így lesz a kereskedelmi osztály tevékenységének vizsgálatánál. A pártbizottság tudni akarja, hol tartunk az anyagbeszerzéssel, a megrendelésekkel, mert ez nagyon fontos a jövő év eleji munkánkban. Ha itt minden rendben van, nem lesz apály a ruhagyár termelésében.

Szabó Sándor, az üzem főfőmérnöke így beszél azokról az útmutatásokról, amelyek megszabják a tennivalókat a vállalat életében:

— A mostani, úgy is mondhatnám közeli feladataink közül legfontosabb az éves terv teljesítése, a kongresszusi munkaverseny lendületének fenntartása 1963-ban is. Szeretnénk jól startolni az új esztendőben. Távlati céljaink pedig: megközelíteni, elérni a világszínvonalat gyárunk termelésében.

Itt megállt egy pillanatra, gondolkodott, majd így folytatta:

Nem lesz szűgyenbélyeg a gyár homlokzatán

— Igaz, a világszínvonal elérésének alapja három dologtól függ elsősorban: a korszerű technikatól, technológiától, üzemszervezéstől. E három tényező elválaszthatatlan egymástól. Ezért nekünk most elsősorban néhány igen fontos és modern konfekciós gépre lenne szükségünk. Ezek megkönynyítenék céljaink valóra váltását és az is, hogy ha a baráti országokban levő rokongyárakkal kicserélhetnénk rendszeresen tapasztalatainkat.

Ezután arról beszélt, hogy a közelmúltban több külföldi szakember járt a Szegedi Ruhagyárban, s itt a beszélgetések során kölcsönösen felismerték, hogy mennyi sok átvenni, átadnivaló van egymásnak munkamódszerben, üzemszervezésben, a megújuló technika tökéletesítésében. Az egymás eredményeinek rendszeresebb kicse-

rélése közkinccsé tehetné mindazt, ami jó és hasznos amellyel közelebb lehetne jutni a világszínvonal eléréséhez.

Szinte valamennyien azt magyarázták, hogy nem szükségszerű az apály a ruhagyár termelésében. Hasznos és jó dolog ez a felismerés és még jobb dolog, hogy ez párosul a vállalatvezetés, a pártszervezet s a munkások nagy többségének szorgalmas tevékenységével. Ezért remélhető, hogy 1963-ban töretlen lesz a munka lendülete, és nem kerül szégyenbélyeg az élűzem cím helyére a gyár homlokzatán.

Nagy Pál

A felelősök szemével

Volt a pártkongresszusnak egy nagyon fontos jellemző vonása, amelyre még a rólunk jót nem szívesen közlő nyugati tökéssajó is kénytelen-kelletlen felfigyelt. A kongresszus meghitt légkörére, nyílt, őszinte szókimondására gondolunk. Az ide sereglett sok nyugati újságíró, aki az egyes felszólalások szövegét nem sokkal elhangzása után kézhez kapta, nem tudott mit kezdeni a szövegekkel.

De miben is rejlett ez a kendőzetlen őszinteség?

Burzoa szemmel és észszel, elhiszzük, mindez szokatlan és meglepő volt. Ott úgy áll a tétel: vagy kormánypart; vagy ellenzék; vagy dicséret, vagy bírálat; vagy fenn, vagy lenn. Tudnivaló, hogy burzoa ellenségeink és ellenfeleink egyebek között azzal is támadnak minket, hogy hazánkban egy párt-rendszer van, s mint ahogy ők mondják és feltételezik, emiatt nem érvényesülhet az alulról jövő észzevétel. Nos persze, aki a felszólalásokat azzal az igénynyel böngészte, akad-e köztük akár egyetlen egy is, amelyik részben vagy egészben a rendszert teszi kritika tárgyává, az csodálódott. Ebben, a rendszer dolgában valóban nem hangzott el a kritika. Eppenhogya azt tette szóvá valamennyi kritikus — a Központi Bizottság beszámolója, a Politikai Bizottság tagjainak felszólalása nem kevésbé és nem különben, mint a fizikai munkás, a termelészövezetkezeti elnök, a tudós, az író, a városi tanácselnök és a megyei párttitkár. — ami még nem eléggé szocialista. Vagyis a kritika tüze éppen az olyan jelenségek ellen irányult, amelyek a múlt örökletként még megrekedtek minálunk is, amelyeket még nem sikerült teljesen száműznünk, s amelyek ilyenformán fékezik

előrehaladásunkat a gazdaságban, a politikában, az ideológiában, az egész társadalmi életben.

És mégis: a negatív jelenségek miatt senki nem okolta általában »az« ellenséget — sőt, a fogyatékosok miatt a felelősséget senki nem iparkodott áthárítani rajtunk kívül álló okokra, s ennekfolytán felmentvényt szerezni a felelőség súlya alól. Ellenkezőleg: a hibákról is úgy beszéltünk, mint sajátjainkról, legalábbis olyan értelemben, hogy meglejtük részben mi tehetünk, mert nem elég következetesen harcolunk ellenük. A negatív jelenségek egy másik csoportja egyszerűen az idő rövidségéből származik: egy fél emberöltő alatt, amennyi a felszabadulás óta eltelt, nem lehetett minden vonatkozásban pótolni évszázadok mulasztásait, nem utolsó sorban azért sem, mert bizony az ellenforradalom előtt sok hiba, kitérő lassította az előremenetelt. Akár így, akár úgy, a kongresszus alkotó légtörében nyoma sem volt a felelőségelhárításnak — itt a felelősök beszéltek és jelölték utat. De nem úgy, hogy egymaguk ők a felelősök, hanem úgy, hogy minden tekintetben az egész nép alkotó erőt vették számba, tehát nem holmi szűkkelbű vezetői szemlélet érvényesült, hanem olyanfajta, amely egykísítette a »lenn« és »fenn«-kristályosodó gondolatokat.

Nagyon tanulságos újra meg újra áttanulmányozni a kongresszus anyagát abból a szempontból is, vajon miként szolgált iskolapéldát a tárgyilagos őszinteségre. Szólni kell arról is, mert az ellenforradalom előtt mind a gögös dicsőkvés egyoldalúsága, mind a hibákban való meddő vájkálásra gyakorlat volt példa. Pártunk munkatípusa eredményesen leküzdötte a szektárizmusra oly jellemző üres lelken-

dezést, nem kevésbé azt a revizionista szemléletmódot, amely az őszinteség egyetlen ismérvének azt tette meg, ki sorol fel drámai hangvétellel több hibát, miközben szót sem ejt az eredményekről.

Most az eredmények és a fogyatékosok számbavételének és összevetésének más hangsúlya van, s ez az egyetlen alkotó, serkentő aspektus. A kongresszus először is számot adhatott egy nagy történelmi tetről: hazánkban befejeztük a szocializmus alapjainak lerakását; beszámoltunk továbbá arról, hogy éves és több éves népgazdasági terveinket sorra-rendre teljesítettük, noha időközben több, előre nem látható, nagy összegű pótlólagos kiadás terhelt gazdasági életünket. Mondhatná valaki: nos, ha minden terv megvalósult, sőt túlteljesült, mit kellett hát egyáltalában fogatékosságokról és nehézségekről beszélni. A párt szemléletmódjának gyümölcsöző vonása éppen ebben van: minden cél elérése közben, minden terv megvalósulása során nagyon is figyelt, kutatja, milyen erők hajtják végre őket, vagyis minden mint az egész néppel számolt mint a történelem alkotójával, a szocializmus építőjével. Kötelessége hát megmondani, hogy egyben-másban — noha terveinket teljesítettük — még többre letünk volna képesek, egyben-másban gyorsabban haladhattunk volna előre. Kritika ez; ha úgy tetszik, önkritika is. Ezért irányította a pártkongresszus a reflektortény bizonyos területekre, bevilágítva zugokba is, hogy valóban minden erőt mozgásba hozzon a szocializmus teljes felépítésének előttünk álló nagy munkájában.

Leszögezte a kongresszus, például, hogy minden szinten javítani kell a vezetést, az iparban és a mezőgazdaságban egyaránt; ostromozta a még fellejtő bürokratikus okvetetlenkedéseket. Ami közéletünket illeti, szó érte azoknak háza elejét, akiket még nem hatott át

elégge a demokratikus közszellem, s ürhatnámul, önkényesen, kiskirály módjára próbálnak »vezetni«. Keményen bírálta a beszámoló az intrikának, a népszerűbb megfogalmazásban fúrásnak nevezett nyavalyát, mert ez nem felel meg annak az igazságos igénynek, hogy minden embert munkája és magatartása szerint ítéljenek meg, nem pedig pletykák és rágalom alapján. Elesen fellejtő a pártkongresszus a bírálat elfojtására irányuló egyes kísérletek ellen, és például a szervezeti szabályzat módosítása egyebek között arra is irányult, hogy jobban kibontakoztathassa és hatékonyabbá tehesse pártunk életében a bírálatot. Az ideológiai és kulturális vonatkozásokban is több kritikai észzevétel hangzott el, olyan jelenségeket véve szemügyre, amelyek negatív szerepet töltenek be, s amelyekkel felvenni a harcot időszereinek itéltatik.

E vázlatos felsorolás is láttatja, mennyi mindent bírált a pártkongresszus, miközben egyszerű eredményeket és sikereket summázott. De a problémák felvetése nem pusztán a forma kedvéért történt, ahogyan sok helyen úgy összegeznek egy-egy időszakot, hogy »vannak eredmények, de még vannak hibák«. Akí napról napra figyelt a kongresszus — s ugyanerre vezet anyagának újbóli elolvasása is —, azért nyugszik meg méltóan, mert meglejtja, hogy a hibák és hiányosságok nem különállón élnek a mi társadalomunkban, hanem az eredmények közvetlen árnyaként. Az ellenük való harc sikere tehát nem egyszerű elhatározás dolog, hogy napirendre tűzzük, és kész, hanem mindenféle külön napirendre tűzés nélkül, mindennapos munkánk jobb végzése: maga az eredményes harc a hibák ellen, miként az árnyak ellen is nagyobb fényel kell küzdeni.

Sz. I.

Kibővített ülést tartott az MSZMP szegedi járási bizottsága

Tegnap délelőtt ülést tartott az MSZMP szegedi járási bizottsága. A kibővített ülést részt vettek a községi egységes pártvezetőségek titkárai, a községi tanácsok elnökei és a tömegszervezetek vezetői is. **Török József**, a járási pártbizottság első titkára számolt be a VIII. pártkongresszusról és az abból adódó feladatokról.

Ezután az eredményesebb munka és a kollektív irányítás biztosítása érdekében a járási pártbizottság négy állandó jellegű munkabizottságot választott tagjaiból. Ezzel mezőgazdasági szervezési, kulturális-egészségügyi, valamint ipari-kereskedelmi és felvásárlási munkabizottság alakult.

Készül az 1964. évi mezőgazdasági építkezések tervkatalógusa

A Földművelésügyi Minisztériumban már készűl az 1964-ben tömeges kivitelezésre kerülő építkezési tervek katalógusa. A tavaly és az idén már elkészítették és üzemeltettek néhány kísérleti, úgynevezett prototípus-épületet, s ezek tapasztalatait is figyelembe vették a katalógus útján széles körben ajánlott tervek végleges jóváhagyásánál. Mivel a katalógus rövidesen megjelenik, az állami gazdaságoknak és a termelészövezeteknek elegendő idejük lesz, hogy gondosan kiválasszák,

és esetleg a helyi viszonyoknak megfelelően módosítsák a számukra legalkalmasabb terveket.

Kizárólag olyan korszerű, megfelelően gépesíthető épületeket terveznek, amelyeknek valamivel nagyobb kivitelezési költsége bőségesen megtérül azzal, hogy a kedvezőbb tartási körülmények között az állatok sokkal jobban értékesítik a takarmányt. Ennek megfelelően

valamennyi állattartó épületbe betervezték az önetetőt és az önitatót,

a takarmányt és trágyaszállítás gépesítését lehetővé tevő utakat. A sertésfiatlokat például úgy tervezték meg, hogy a tervekbe már bevették az infravörös sugárzókat is. Az új épületek természetesen megkövetelik a járulékos beruházások — út-, víz- és villanyhálózat — megvalósítását is.

A mezőgazdasági építkezések fejlődését mutatja az is, hogy a katalógus nagyobb-részt

egységes, 12 méteres szélességű, belső tartóoszlopok nélküli épületek tervei tartalmazza.

Ez lehetővé teszi egyrészt, hogy az épületeket sorozatban gyártott, azonos elemekből állítsák majd össze, másrészt, hogy a gazdaság termelési irányának megváltozása esetén kisebb módosításokkal másféle állatok tartására alakíthassák át.

(MTI)